

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Skoda, da ni vzel tudi kladi s seboj, je pomisljal. Spet je prižgal vžgalico in posvetil pa našel kup kamenja, kakor ga vsaka ladja vzame s seboj za obtežilo, če ima premalo tovora. Poiskal si je priročen kamen in nabijal z njim tako dolgo po svedru, da mu je brizgnila voda po roki. Ko je izdril sveder, je planil v ladjo močen curek. Brž se je umaknil, pohitel k prvi luknji, prebil tudi njo in zbežal. Voda je drla v podladje z močnim šumom, ki pa ga, prav kakor tudi nabijanja, nihče ni slišal, uglasilo ga je ropotanje stroja. Na stopnicah je sveder zavrnel. Čemu bi ga naj tudi nosil s seboj? Preden bi ga našli, je bil s tovariši že kdo ve kje daleč zunaj na preriji.

Hlastno so ga izpraševali trampi, kako mu je uspelo. Pomiril jih je z ugodnim poročilom in se odpravil h kabini inženjerja.

Jedilnica in kadilna soba sta ležali druga ob drugi na krnu, na desni in levi salonov so bile kabine, vsaka je imela svoj vhod v jedilnico. V zunanjih stenah so bila precej velika okna, zagrnjena tisto noč z gazovino. Med kabinami in ladijsko ograjo je bil ozek hodnik.

Kabine s številkami ena do pet so ležale na levi strani ladje, kabina številka ena je bila prva na levi, na oglu kajute je ležala. Cornel je legel in se previdno plazil po krovu, trdo ob ograji in na robu ladje, da bi ga ne opazil službujoči častnik. Srečno je prispel pod okno.

Rahel svit je sijal iz kabine. Cornel je tiho zaklel. Ali je Buttler še bedel —?

Pa tudi iz drugih kabin je svetila luč. Najbrž nočna, varnostna luč, si je mislil. Buttler je lahko vkljub luči spal. Morebiti mu je svetiljka še olajšala delo —.

Vzel je nož, se vzravnaval trdo ob steni do okna in previdno prerezal gazovino. Pa okno je bilo še posebej zastrto. Odgrnil je zastor — in bi bil od samega veselja skoraj zavrnil.

Ob levi steni kabine je stala postelja, nad njo je visela rdeče zastrta luč. V postelji je ležal inženjer, obrnjen k steni, ni se genil, — gotovo je spal. Na stolu je ležala njegova obleka, na mizici ob desni steni pa njegova ura, denarnica in — bowieknife.

Ugodnejši skoraj ni mogel biti položaj.

Cornel je iztegnil roko skozi okno, dosegel mizico, vzel nož pa pustil vse drugo. Preiskal ga je, ali je pravi. Ročaj se je dal odvit —. Zadostovalo mu je, pravi nož je bil.

»Gladko se je posrečilo —!« je šepetal. »Sicer bi bil moral zlesti k njemu v kabino in ga zadaviti —.«

Poslušal je.

Nič se ni genilo na krovu, niso ga opazili. Vtaknil je nož za pas, legel in zlezal nazaj, odkoder je prišel. Spotoma je slučajno pogledal na levo in zdelo se mu je, da vidi v temi dve svetlikajoči se točki, ki sta pa takoj spet izgini. Oči so bile —. Poznal je tako svetlikanje, dovolj dolgo se je že klatil po divjem zapadu, vedel je, da se živalim in tudi ljudem svetijo oči v temi, vedel pa tudi, da je tako svetlikanje nevarno, da pomeni sovražnika, ki zalezuje —.

Rahlo, pa krepko se je pognal naprej in se zavalil na stran. Tisti, ki ga je opazoval, bi se pognal na kraj, kjer ga je trenutek prej videl, in bi ga zgrešil.

In ni se zmotil. Na kraju, kjer je videl oči, je zapopotalo, kot da je nekdo skočil. Službujoči častnik je pristopil.

»Kdo je?«

»Jaz, Veliki medved.«

»A — Indijanec? Zakaj ne spiš?«

»Tule se je plazil človek, videl sem ga, zbežal mi je. Nič dobrega ne kani.«

»Kam je zbežal?«

»Naprej tja, kjer spi cornel s svojimi ljudmi. Najbrž je bil cornel sam, ki se je tod plazil.«

»Pshaw —! Čemu bi se naj bil plazil —? Lezi in ne moti nas!«

»Legel bom. Pa kriv ne bom, če se je kaj zgodilo!«

Častnik je vlekel na uho, pa nič se ni genilo. Pomiril se je, najbrž, si je mislil, da se je rdečkar zmotil.

Ura ali kaj je minila, ko ga je poklicala straža.

»Sir,« je dejal mož na prednjem krovu, »ne vem, kaj je, pa ladja se pogreza —. Voda ob zunanji steni se dviga —.«

»Neumnost —!« se je smejal častnik.

»Pa sami pogledite!«

Častnik se je sklonil čez ograjo, pogledal in besede ni rekel. Skočil je v kapitanovo kabino.

Čez dve minuti sta oba prihitela na krov in posvetila čez ograjo. Še več luči sta prižgala in zlezla v medkrovje. Trampi so se umaknili in se porazdelili po vsem krovu. Kmalu nato je prihitel kapitan spet na krov in z dolgimi koraki stopil h krmarju.

Cornel je ostro opazoval položaj.

»Noče vznemiriti potnikov —! Ampak videli bode, pristali bomo!«

In prav je povedal.

Tiho je zbudil častnik delavce in mornarje, ladja je krenila k bregu. Brez vsakršnega nenavadnega ropota pa le ni šlo, krovski potniki so se zbudili in tudi iz kabin so prihiteli ljudje.

»Kaj se je zgodilo?« so križem popraševali. »Zakaj plovemo k bregu —? Ali je že Fort Gibson blizu?«

»Nič ni, gospoda, nobene nevarnosti ni!« jih je miril kapitan. »Nekaj vode je vdrla v podladje, izčrpati jo bo treba. Pristali bomo. Kogar je strah, lahko gre medtem na suho.«

Pa s svojimi pomirljivimi besedami je dosegel vprav nasprotno, kar je nameraval. Potniki so kričali, zahtevali rešilne pasove, silili z ladje, še več se jih je prebudilo, krov se je napolnil, napol oblečeni so letali ljudje okoli, drugi so hiteli, da pograbbijo najpotrebnejše, ladja da se potaplja, v nekaj minutah se bo potopila, so kričali, eni so že kar silili v vodo. Zaman je vpil kapitan.

V svitu luči se je pojavil visoki breg, ladja se je zaokrenila, legla k bregu, sidrske verige so zaropotale, obstali so. Ladijski mostiči so padli, vse je vrelo čez nje in prvi so bili seveda trampi. Nemudoma so izginili v temi.

Na krovu so razen častnikov in moštva ostali samo Old Firehand, Črni Tom, Droll in Veliki medved. Old Firehand je stopil v podladje, da pogleda po vodi. Ko se je vračal, je imel v rokah debel sveder.

»Sir,« je vprašal kapitana, ki je nadzoroval delo pri sesaljkah. »Kam spada tale sveder?«

»Tjale v omaro za orodje,« je dejal eden uslužbencev. »Kje ste ga našli?«

»Na stopnicah.«

»Čudno —! Še sinoči sem ga videl v omari —.«

»Konica je upognjena —! Na čem drugem bi se bil tale sveder upognil, če ne na pločevini, ki pokriva ladijski trup pod vodo! Stavil bi ne vem kaj, da je nekdo ladjo navrtal —!«

Njegove besede so delovale porazno. V podladje se ni dalo priti, bilo je polno vode, pa Old Firehandova ugotovitev jim je bila vkljub temu popolnoma verjetna.

Še boj pa jih je potrdil inženjer. Spravil je predvsem ženo in hčerko na suho pa se vrnil v kabino, da odnese še prtljago. Pa že čez nekaj minut je prihitel nazaj na krov in kričal:

»Okradli so me —! Devet tisoč dolarjev —! Nekdo je prerezal gazovino in mi jih odnesel z mizice —!«

(Dalje sledi.)

Deset tisoč let stara pečenka.

Nedavno se je vrnila v Stockholm ekspedicija, ki s. je deljčusa mudila v severni Sibiriji pod vodstvom prof. Lindberga. Ta ekspedicija je našla v bližini Tajge ostanke mamuta, kateri so bili izredno dobro ohranjeni, ker so pač ležali pod težkim ledom. Kos mesa, pokritega z ledom, je prinesla sibiriska ekspedicija seboj v Stockholm. Razni zdravniki so dokazali, da je mesto užitno. Na čast ekspediciji je bil prirejen slavnosten banket, na katerem so jedli povabljeni tudi prastaro mamutovo meso. Oni, ki so ga poskusili, so se izjavili, da je zelo tečno in da jim je žal, da je Sibirija tako daleč s svojim tako zelo okusnim mamutom.

Rekord v žeji.

Kakor je ugotovil slavni angleški raziskovalec Green, vzdržé kalaharijski Bušmani žejo izredno dolgo. Pri enem izmed Bušmanov je raziskovalec opazoval tako visoko vztrajnost, da se mu je zdel siten odpor kot nekaj čudež; 6 dni je vzdržal brez vode, dasiravno je solnce tako močno pripekalo, da je globoko izsušilo puščavska tla. Domačini v tem kraju ne vzdeže celodnevnega korakanja po prostem, ampak se zagrebejo kar v senco grmičevja. Če pa jih zadene le prehuda žeja, tedaj zi izkopljejo v pesku male jamice, iz katerih vedo priskrati kapljico za kapljico vlage, katera jim uteši žejo. Po to šele po več dnevih. Najbolj čudovito pri vsem tem pa je to, da zmorejo zdržati Bušmani žejo dneve in dneve brez posebnih telesnih težav. Noben drugi narod ne bi na primer v tem kraju zdržal žeje več kot dva dneva. Bušmani so torej rekorderji v potrpljenju žeje, v čimer jih ne bo nihče dosegel.